

I Det Radikale Venstre er vi af den opfattelse, at udviklingen er godt i gang, når vi snakker om at styrke den internationale dimension i uddannelserne. Jeg vil bare herfra endnu en gang gøre opmærksom på, at der også påhviler virksomhederne og de offentlige institutioner et stort ansvar for at sørge for, at deres medarbejdere fortløbende får internationale erfaringer.

Selvfulgelig kan vi gøre meget herfra, og selvfølgelig kan Undervisningsministeriet og undervisningsministeren gøre meget, men i sidste ende handler det jo om, hvad det er for nogle værdier og holdninger, vi har rundt om i det danske samfund. Vil vi det fremmede eller ej? Vil vi ud at rejse eller ej?

Jan Kørpe Christensen (FP):

I Ugebrevet Mandag Morgen den 13. januar 1997 kunne man læse, at den danske virksomhed ikke er klædt på til globalisering. Den konkluderer, at der snakkes og tales mere, end der handles i de danske virksomheder. Det fremgår altså heraf, at de danske virksomheder desværre ikke er indstillet på en international adfærd for øjeblikket. Det skal der selvfølgelig efter Fremskridtspartiets opfattelse ændres på, men spørgsmålet er, om denne redegørelse, der her ligger fra ministeren, ikke er præget af for meget egeløv og udlandsromantik til, at Fremskridtspartiet direkte vil mene, at den kan løse det opstillede problem.

Sagen er jo, at de danske elever igennem mange år har lært sprog og lært om fremmede kulturer; men at dette oftest er sket på et turistniveau, tales der ikke så meget om. I hvert fald viser oplysningerne fra den omtalte artikel i Ugebrevet Mandag Morgen, at der ikke er realitet og kvalitet bag ved det, der hidtil er blevet gjort.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at det især er virksomhederne selv, som skal sørge for at definere deres krav til uddannelserne og eventuelt sætte intern uddannelse og personaleudvikling i sving. Det er ikke muligt at bede uddannelsessystemet som helhed om at sikre den rette arbejdskraft i detaljer.

Ser vi på de forskellige uddannelsesniveauer i dag, sker der ganske meget i en international retning, og der lægges op til mere af samme skuffe. Dette er udmærket, men vi må konstatere, at den offentlige sektor er den største arbejdsgiver i Danmark, og her er det ikke særlig væsentligt, om den ansatte har et stort sprog-

kundskab og viden om tibetanske munkes levevis eksempelvis.

I redegørelsen kan vi se de nærmere tiltag, og jeg vil kun knytte få kommentarer hertil. Det første af to punkter er lærerne. Det er ikke ressourcebevidst eller økonomisk, at lærerne skal opkvalificeres til international uddannelse. De vil ikke være i stand til at hæve sig over turistniveau, og jeg vil gerne kraftigt understrege, at dette ikke er en kritik af lærerne, men det kræver jo som bekendt en lang og grundig uddannelse blot at være i stand til at få den nødvendige viden om f.eks. tysk adfærd og selvforståelse.

Derimod er der perspektiv i at bryde mono-polet og eksempelvis trække akademikere med specifik viden ind i uddannelsen også gerne på de lavere klassetrin. De udenlandske gæstelærere skal ikke lære den danske skoletradition og pædagogik, for det vil være rent tidsspilde og kræver blot flere undervisere m.m. Og i øvrigt er det jo heller ikke det, de kommer for, for når de netop er inden for den danske skoletradition og pædagogik, så har man ikke længere den intention. Det, man efterlyste, var netop at få noget fra udlandet.

Så er der studie- og praktikophold. Der er det efter vores mening ganske udmærket, at der er gode muligheder for at kunne studere i udlandet, men meget tyder på, at der er mange, som især på de korte ophold kun ser det som en ferie, og det mener vi ikke der er nogen grund til at fremme. Det skal være en betingelse for at kalde det en studietur, at der kan fremvises saglige og nyttige resultater, og der skal ske en evaluering, allerede inden der gives tilsagn om støtte.

Mange udlandsrejser i gymnasier har et højt socialt udbytte, således at de studerende har lært hinanden bedre at kende. Det kan vi læse i redegørelsen. Det er ikke et godt skudsmål, da de hverved ikke har lært meget sprog og kultur i det pågældende land. At de næsten alle har været i udlandet er et klart pengespild, for de kan lære hinanden at kende på anden vis, og med den danske rejseaktivitet på privat plan er der ingen grund til, at det bliver et offentligt foretagende at arrangere den slags ferier.

Derimod mener Fremskridtspartiet, at der skal være gode muligheder for længerevarende studieophold i udlandet. Det sker jo allerede i dag, og det er specielt her, de seriøse studenter vil være at finde. Det handler altså om de personer, som vil noget med en international uddannelse, ildsjælene, som de også kaldes i ministe-